

Jednaje o stížnosti na toto rozhodnutí podané musil nss především postavit na jisto, že st-l označuje formálně za rozhodnutí, které stížností napadá, jediné výroky ministra zemědělství, avšak v dalším obsahu stížnosti se obrací též proti důsledkům, jež opatření zem. úřadu z rozhodnutí ministra zemědělství vyvodilo. Než soud musil námitku stížnosti čelící proti opatření zem. úřadu, odmítnouti pro nepřipustnost, ježto st-l ji v žádném směru nekonkretisuje způsobem předepsaným v § 18 zákona o ss č. 36/1876 ř. z., nehledíc ani k tomu, že námitka byla by nepřipustná též s hlediska § 5 zákona o nss č. 164/1937 Sb., neboť opatření zem. úřadu, učiněné tímto úřadem v prvé stolici, nebylo by vzhledem k čl. 8 zákona č. 125/1927 Sb. aktem v pořadu správních stolic konečným.

Pokud jde o rozhodnutí ministra zemědělství, namítá stížnost na prvním místě, že žal. úřad nebyl příslušný k vydání nař. rozhodnutí v jediné instanci, ježto řízení o st-lově pensionování měl provést zem. úřad, proti jehož výroku by teprve st-li náleželo odvolání k min. ve smyslu § 82, odst. 2 služ. pragm.

Soud uvažoval o této námitce takto:

St-l byl vrchním zemědělským radou v 3. platové stupnici, přiděleným zem. úřadu. Jeho pensionování bylo provedeno z úřední moci podle § 80 odst. 2 služ. pragm. pro státní úředníky (zákon č. 15/1914 ř. z.); po stránce procesní platí předpis § 82 služ. pragm. V cit. zákonných předpisech není stanoveno, který úřad je kompetentní řízení o pensionování úředníka hodnosti st-lovy provést. Ježto jde v daném případě o úředníka u zem. úřadu, sluší obrátiti zřetel k zákonu o organizaci politické správy č. 125/1927 Sb. Podle § 7 odst. 2 cit. zákona přísluší zem. presidentu propůjčovati služební místa u okr. a zem. úřadů, jichž propůjčení není vyhrazeno vládě nebo presidentu republiky, a ustanovovati čekatele. Toto právo zahrnuje — jak se praví v druhé větě § 7 odst. 2 zákona organizačního — také právo k přeložení na jiné úřední (služební) působišťe nebo do výslužby. Ze souvislosti obou vět zmíněného zákonného ustanovení plyne po názoru soudu zřetelně, že zem. presidentu přísluší právo přeložiti úředníka na jiné služební místo nebo do výslužby jen tehdy, jde-li o úředníka, jehož jmenovati nenáleží vládě nebo presidentu republiky. Podle § 64 odst. 1 bod 8, resp. § 81 lit. c) ústavní listiny ve spojení s § 152 zákona č. 103/1926 Sb. náleží presidentu republiky propůjčovati služební místa systemisovaná v platové stupnici 3 a vyšší, vládě pak služební místa systemisovaná v platových stupnicích 5 a 4. Ježto st-l byl úředníkem 3. platové stupnice, nemohl býti vzhledem k § 7 odst. 2 org. zákona zem. presidentem přeložen do výslužby. Je tudíž námitka stížnosti, že pensionování st-lovo měl provést zem. úřad, bezdůvodná. — — —

Č. 12.982

Pojišťovací právo. — Řízení správní: * Předpis § 194 zákona č. 221/1924 Sb., podle něhož lhůtu podle tohoto zákona je považovati za zachování, bylo-li v ní podání prokazatelně odevzdáno poště

nebo telegrafu, předpokládá, že podání na místo podací zákonem stanovené skutečně došlo. Tento předpoklad je splněn i tehdy, když pojišťovna přijetí přihlášky, poštou jí doručené, odepře z důvodu, že poštovní zásilka je nedostatečně frankována.

(Nález z 18. září 1937 č. 1732/35-4.)

V ě c: Firma Adolf R. a syn v Gelnici (adv. Dr. Lev Schwartz z Prahy) proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 18. prosince 1934 o nákladu podle § 20 odst. 2 zákona č. 221/1924 Sb.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje.

D ů v o d y: Okr. nem. pojišťovna v Košicích předepsala stěžující si firmě platebním výměrem z 12. října 1928 náhradu podpůrného nákladu podle § 20 odst. 2 zákona č. 221/1924 Sb. za Jana H., který byl u firmy zaměstnán od 8. února 1928, podle lékařského potvrzení onemocněl 13. února 1928, k nem. pojištění byl však přihlášen až 14. února 1928.

Odvolání, v němž stěžující si firma namítala, že přihlášku Jana H. poslala pojišťovně spolu s jinými přihláškami již 9. února 1928, že však pojišťovna dopis s přihláškami pro nedostatečné frankování nepřijala, městský notářský úřad v Košicích výměrem z 27. května 1931 zamítl. —

Tento výměr byl nař. rozhodnutím potvrzen v podstatě proto, že za nedostatečné frankování zásilky a za jeho následky je zodpovědná zaměstnavatelka, a ne pojišťovna; ostatně § 20 odst. 2 nepředpokládá zavinení. Tento předpis má povahu pořádkové pokuty, které se může zaměstnavatel vyhnouti jedině přesným zachováním předpisů o ohlašovací povinnosti. Následky opominutí této povinnosti nese odvolatelka sama.

O stížnosti na toto rozhodnutí bylo uvaženo:

V daném případě je nesporno, že původní přihláška byla odevzdána poštovní dopravě 9. února 1928, tedy ještě ve lhůtě § 17 zákona č. 221/1924 Sb. v původním znění. Nesporno je dále, že pojišťovna tuto poštovní zásilku nepřijala, ježto byla nedostatečně frankována a zatížena trestním portem, a že ona přihláška byla stěžující si stranou opětně poště odevzdána teprve potom, když již nastal pojistný případ, a po uplynutí tří denní lhůty přihlašovací podle cit. § 17, totiž 14. února 1928. Na sporu je tudíž jedině otázka, zda za tohoto skutkového stavu jsou splněny předpoklady § 20 odst. 2 cit. zákona. Žal. úřad zodpověděl tuto otázku kladně v podstatě z důvodu, že následkem nedostatečného frankování přihláška do pojišťovny nedošla a tato neměla možnosti pojištěnce vzít do evidence, kdežto stížnost stojí na opačném stanovisku. Nss musil stížnosti dát za pravdu.

Podle nálezu tohoto soudu Boh. A 9690/32 je za den učiněné přihlášky zaměstnance u pojišťovny (§ 194 zákona č. 221/1924 Sb.) pokládati den, kdy přihláška k pojišťovně došla, na tak dlouho, dokud věrohodným způsobem není prokázáno, že přihláška byla poště odevzdána dříve. V nálezu Boh. A 7928/29 bylo dále vysloveno, že předpis § 194 zákona č. 221/1924 Sb., podle něhož lhůtu podle tohoto zákona je považovati za zachování, bylo-li v ní podání prokazatelně odevzdáno poště

nebo telegrafu, předpokládá, že podání na místo podací zákonem stanovené skutečně došlo. Na názorech těch setrvává soud i v daném případě.

Podle cit. nálezu Boh. A 7928/29 nelze pak zaměstnavateli uložit náhradu podle § 20, došla-li přihláška, odevzdaná poště k dopravě, během třídní lhůty k pojišťovně, a jen v případě, že se tak nestalo, mohlo by ustanovení § 20 odst. 2 přijít v úvahu. O tom, že přihláška nedošla k pojišťovně, nelze však mluvit tehdy, když pošta svým orgánem pojišťovně přihlášku jako adresátu odevzdá, a ona má možnost ji přijmouti, avšak přijetí její odepře, ať již se to stane z jakéhokoli důvodu. Je tudíž nař. rozhodnutí založeno na mylném právním názoru.

Č. 12.983.

Zaměstnanci veřejní: * Skutečnou službu započitatelnou pro výměru odpočívých platů ve smyslu § 13 Předpisů o úsporných opatřeních personálních městských zaměstnanců brněnských (usnesení městského zastupitelstva z 28. února 1933 jedn. zn. 1246/13, 1) sluší rozuměti každou službu skutečně ztrávenou i v jiném služebním poměru než v tom, který předcházel službě, již se zaměstnankyně v důsledku svého provdání vzdala, pokud je pro výměru odpočívých platů započitatelná.

(Nález z 20. září 1937 č. 12.991/37.)

Věc: Aloisise K. v Brně proti rozh. městského zastupitelstva hlav. města Brna z 21. listopadu 1933 (za žal. úřad magistrátní rada Josef Mičánek) o odbytném pro provdání.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje.

Důvody: St-lka, definitivní úřednice zem. hlav. města Brna, provdala se 21. června 1935. Podáním z 6. října 1933 oznámila městské radě, že se vzdává dnem 31. prosince 1933, jsouc provdána, služby za odbytné podle § 13 Předpisů o úsporných personálních opatřeních podle analogie zákona č. 204/1932 Sb. Na základě tohoto prohlášení byla st-lka výměrem z 18. října 1933 podle usnesení městské rady z 13. října propuštěna koncem prosince 1933 ze služby a zároveň vyměřeno jí podle § 13 usnesení městského zastupitelstva z 28. února 1933 č. 1246/13-1 odbytné, a to tím způsobem, že za každý celý rok skutečné služby u města Brna čítáno 15% pesijní základny.

Podáním z 21. října 1933 žádala st-lka, aby jí odbytné bylo vyměřeno a vyplaceno také kvotou resultující z její skutečné služby soukromé před nastoupením služby u města Brna, t. j. od 17. února 1913 do 15. srpna 1920, za kterou byla městu Brnu převedena prémiová reserva Všeobecným pensijním ústavem. Zastupitelstvo zem. hlav. města Brna usnesením z 21. listopadu 1933 tento požadavek v pořadu stolic zamítlo.

Rozhoduje o stížnosti vznesené do tohoto rozhodnutí řídil se nss těmito úvahami: